

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: FREGATTEN FREJA

Citation: Drachmann, Holger: "FREGATTEN FREJA", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 344. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid86880/facsimile.pdf>
(tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

De efterlod et Navn, som vidt
 Skal spørges og skal nævnes tidt,
 Og farve Søsmænds Kinder
 Med Aftensolens Kolorit,
 Med Glans af Stortids Minder.

FREGATTEN FREJA

Med Pres af Sejl for Dronningvind, „Vort Flag er Borgen for, at her
 Som kørtes den af Heste, Er ingen Kontrabande;
 En dansk Fregat ved Downs løb ind: Og den, som gaar vort Flag for nær,
 Den vilde Strædet gæste. Han faar en blodig Pande.“ —

Og Freja var Fregattens Navn; Og Skuddet gik, og Røgen fo'r,
 Det førte hun med Ære. Og Kuglen hørtes pibe;
 Og hun var gjort fra Spejl til Stavn Da blev der pebet „Klar“ om Bord
 Just som hun skulde være. I hvert af Britens Skibe.

Hun pyntet var fra Dæk til Fløj Og Lag mod Lag blev vekslet hvor
 Med lutter gode Klude, Kanoner kunde bære,
 Og førte med sig i Konvoi Og Freja talte stolte Ord
 En Flaade agter ude. For Flagets gamle Ære.

Og Chefen kigged ind mod Land Og Freja holdt ej op at slaa,
 Fra Skansens høje Trappe, Saa længe Evnen rækked;
 Og Chefen var en Hædersmand, Først da hun synkefærdig laa,
 Og han hed Peter Krabbe. Gik Flaget ned paa Dækket.

„Nu blier der Løjer, skal man se, Saa førtes hun som Vrag i Land
 Nu gør vist Britten Knuder; Med Huller gennem Kroppen,
 Jeg tæller en og to og tre Da hejste Fjenden højt paa Stand
 Opbraste Orlogsskuder.“ Det danske Flag i Toppen;

„Ja, der er hele seks saagar, Og svor en Ed, en britisk Ed
 Og alle viser Tænder; — Ved de latinske Guder:
 Nu, klar ved Skuddet, Gutter klar; „Vi glemmer ej, at „Freja“ stred
 Og vis, at vi dem kender.“ Mod seks af Englands Skuder.“

LANDNAMSFART

Hvad er det for en modig Flok,
Som over Nordhavs-Vovens Skum
Med Sejlet spændt fra Raaens Nok,
Med Skjolderad langs Øse-Rum
I Sommernatten farer?
Hvad er det for en Kæmpe-Æt,
Som her paa Skudens skøre Brædt
Det mørke Dyb befarer,
Og ler ad Bølgefossens Skvæt
Og trodser Færdens Farer?

Hvad er det for en bjergfast Ø,
Som op mod Nattehimmels Glans
Fra Urtids Grund i dyben Sø
Sit Hoved, slyngt med Jøkel-Krans,
Stolt knejsende nu strækker?
Hvad sælsomt Navn har dette Land,
Hvor frosne Bjerge staar i Brand
Med Damp af Sncens Sprækker,
Mens tordnende fra Jøklers Rand
Ildstrømme Stranden rækker?

Det er en modig Mandeflok,
Som drages mod den fjerne Ø,
Som fik af Kongevælde nok,
Som heller ønsker fri at dø
End bunden leve Livet?
Det er en uafhængig Æt,
Som kaster ud sit Højstols-Brædt,
I Vætters Værge givet,
Og søger saa sin Friheds-Plet
Paa Landnams-Vis for Livet.

Det er en bjergfast Klippeø,
Som skænker til en mandig Slægt
En Mund, hvis Aande ej skal dø,
En Arm, hvis Værker skal faa Vægt,
Et Ry i Sekel-Tide.
Det er et Land, hvor klædt i Dragt
Af Friheds-Malm, paa Grænsevagt